ZLATÝ SVIT
Prostě dokonalé čtení pro všechny, kterým se zdálo, že *Hunger Games* jsou ke svým postavám příliš shovívavé.
Boris Hokr
Host
Pierce Brown

Zlatý syn
Pierce Brown

ZLATÝ SVĚT

Přeložil
Aleš Drobek
Brno 2026

Pierce
Brown

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Golden Son
Copyright © 2015 by Pierce Brown
All rights reserved
Jacket design: Faceaut Studio and David G. Stevenson
Jacket illustration: David G. Stevenson
Chart copyright © by Joel Daniel Phillips
Translation © Aleš Drobek, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3137-0 (PDF)
ISBN 978-80-275-3138-7 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3139-4 (MobiPocket)

Věnováno mámě,
která mě naučila mluvit

Postavy

Rod Augustů a spojenci

Nero au Augustus: arciguvernér Marsu, hlava rodu Augustů a otec Virginie a Adria

Virginie au Augustus/Mustang: Neronova dcera, Adriova sestra

Adrius au Augustus/Šakal: Neronův syn, dědic rodu Augustů, Virginiin bratr

Plinius au Velocitor: hlavní politik rodu Augustů

Darrow au Andromedus/Sekáč: arciprimus marsovského Institutu

Taktus au Rath: kopiník rodu Augustova

Roque au Fabii: kopiník rodu Augustova

Viktra au Julii: kopinice rodu Augustova, Antoniina nevlastní sestra, Agrippinina dcera

Kavax au Telemanus: hlava rodu Telemanů, spojence rodu Augustů, Daxův a Paxův otec

Daxo au Telemanus: Kavaxův syn, Paxův bratr, dědic rodu Telemanů

Rod Bellonů

Tiberius au Bellona: hlava rodu Bellonů

Kassius au Bellona: Tiberiův syn, dědic rodu Bellonů, kopiník rodu Bellonů

Karnus au Bellona: Tiberiův syn, Kassiův starší bratr, kopiník rodu Bellonů

Významní Zlatí

Octavie au Luna: svrchovaná konzulka Společnosti
Lysandr au Luna: Octaviin vnuk, dědic rodu Lunů
Aja au Grimmus: konzulčina hlavní osobní strážkyně
Moira au Grimmus: konzulčina hlavní politička
Lorn au Arkos: bývalý Zuřivý rytíř, hlava rodu Arků
Fitchner au Barka: bývalý proktor Domu Martova, Sevrův otec
Sevro au Barka/Skrček: velitel Vlků, Fitchnerův syn
Agrippina au Julii: hlava rodu Juliů, Viktřina a Antoniina matka
Antonia au Julii: bývalá členka Domu Martova, Viktřina nevlastní sestra, Agrippinina dcera

Synové Areovi

Arés: vůdce teroristů, Barva neznámá
Tanečník: Areův pobočník, Rudý
Harmonie: Tanečníkova pobočnice, Rudá
Mickey: řezbář, Purpurový
Evey: Mickeyho bývalá otrokyně, Růžová

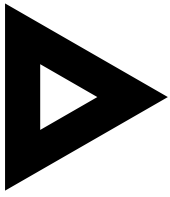

Kdysi dávno sestoupil z nebes muž a zabil mi ženu. Nyní kráčím vedle něho, po vrcholku hory, která se vznáší nad naším světem. Sněží. Ze skály se zvedá cimbuří z bílého kamene a třpytivého skla.

Kolem nás zuří bouře chamtivosti. Všichni velcí Zlatí z Marsu se sjíždějí do Institutu, aby si vybrali ty nejlepší a nejbystřejší z našeho ročníku. Jejich lodě zatemnily ranní oblohu, razí si cestu sněhem a dýmem z hořících hradů k Olympu, který jsem teprve před několika hodinami dobyl.

„Naposledy se ohlédni," říká mi, když dojdeme k jeho raketoplánu. „Vše, co jsi dosud zažil, bylo jen stínem našeho světa. Až opustíš tuto horu, všechna pouta se zpřetrhají, všechny přísahy se promění v prach. Nejsi připravený. Nikdo nikdy není."

Přes dav vidím Kassia s jeho otcem a sourozenci, kteří nastupují do vlastního raketoplánu. Upřeně na nás hledí přes bílou krajinu a já si vzpomenu na poslední údery srdce jeho bratra. Drsná ruka s kostnatými prsty mi sevře rameno jako svůj majetek.

Také Augustus si studeným pohledem měří své nepřátele.

„Bellonové neodpouštějí ani nezapomínají. Je jich mnoho. Ale nemohou ti ublížit."

Jeho chladné oči se dívají na mě, jeho čerstvou kořist. „Protože patříš mně, Darrowe, a já chráním, co je mé."

To já taky.

Sedm staletí byli mí lidé otroky, bez hlasu, bez naděje. Teď jsem jejich mečem. A já neodpouštím. Nezapomínám. Ať mě tedy vede do svého raketoplánu. Ať si myslí, že jsem jeho majetkem. Ať mě přivítá ve svém domě. Já v něm zažehnu požár.

Ale pak mě jeho dcera vezme za ruku a já cítím, jak mi všechny lži těžce padají na ramena. Moudří praví, že rozpolcené království nemůže obstát. O srdci však mlčí.

01

POSLUŠ-NOST

Hic sunt leones. (Zde jsou lvi.)
— Nero au Augustus

1. VÁLEČNÍCI

Mé mlčení burácí. Stojím na můstku své vesmírné lodi, se zlomenou rukou v durogelu a iontovými popáleninami na krku, které pořád ještě bolí. Jsem strašně unavený. Břitva se mi ovíjí kolem zdravé pravé ruky jako studený kovový had. Přede mnou se prostírá vesmír, nesmírný a děsivý. Bezednou tmu propichují jen drobounké světelné tečky a pravěké stíny halí hvězdy na okraji mého zorného pole. Asteroidy. Pomalu proplouvají kolem mé bitevní lodi *Tichošlápek*, zatímco hledám v temnotě svou kořist.

„Zvítěz," řekl mi můj pán. „Zvítěz, jako to mé děti nedokážou, a vzdáš čest jménu Augustus. Zvítěz na Akademii a vysloužíš si flotilu." Má rád dramatická opakování. Jako většina státníků.

Přeje si, abych zvítězil pro něj, ale já zvítězím pro rudovlasou dívku s velkým snem, větším než ona sama. Zvítězím, aby on zemřel a její poselství přetrvalo navěky. Maličkost.

Je mi dvacet. Jsem vysoký a široký v ramenou. Moje uniforma, celá černá, je teď zmačkaná. Vlasy mám dlouhé a zlaté, oči podlité krví. Mustang jednou řekla, že mám ostrou tvář, líce a nos jako vyřezané ze zachmuřeného mramoru. Sám se do zrcadla raději nedívám. Lepší je zapomenout na svou masku se šikmou jizvou, cejchem Zlatých, kteří vládnou světům od Merkuru po Pluto. Patřím k Nejvyšším zjizveným. Jsme ti nejkrutější a nejbystřejší ze všech lidí. Ale mně chybí ta nejlaskavější. Ta, která mě prosila, abych zůstal, když jsem jí a Marsu dával sbohem na jejím balkoně, téměř před rokem. Mustang. Na rozloučenou jsem jí dal zlatý prsten s koňským erbem a ona mně břitvu. Užitečný dárek.

Vzpomínka na chuť jejích slz bledne. Od odletu z Marsu jsme spolu nemluvili. Ještě horší je, že se neozvali ani Synové Areovi, od doby, co jsem před více než dvěma lety zvítězil v marsovském Institutu. Tanečník řekl, že se mi ozve, až dostuduju, ale já se místo toho ztratil v moři zlatých tváří.

Je to budoucnost, kterou jsem si jako kluk nedokázal představit ani v nejdivočejším snu. Celý vesmír vzdálená od té,

kterou jsem chtěl vybojovat pro svůj lid, když jsem šel pod Mickeyho nůž. Myslel jsem, že změním svět. Který mladý blázen by to nechtěl? Místo toho mě pohltila mašinérie obrovského impéria, které se neúprosně valí dál.

V Institutu nás trénovali, abychom přežili a zvítězili. Tady na Akademii nás naučili válčit. A teď nás zkoušejí. V čele flotily bitevních lodí stojím proti jiným Zlatým. Střílíme po sobě maketami munice a vysíláme útočné oddíly z lodi na loď tak, jak se to dělá v opravdových astrálních bitvách. Není důvod ničit loď, která stojí hrubý roční výnos dvaceti měst, když můžete poslat přepadové čluny plné Obsidiánů, Zlatých a Šedých, kteří se zmocní jejích životně důležitých orgánů a promění ji ve vaši kořist.

Mezi lekcemi astrálního boje nám učitelé vtloukali do hlavy mravní zásady své rasy. Přežijí jen silní. Vládnou jen ti nejbystřejší. A pak odešli a nechali nás, ať se o sebe postaráme sami. A tak jsme skákali z asteroidu na asteroid, hledali zásoby, základny, lovili své spolužáky, až zbyly jen dvě flotily.

Pořád hraju hry. Jenže tahle je zatím nejnebezpečnější.

„Je to past," říká Roque au Fabii, stojící vedle mě. Má dlouhé vlasy jako já, tvář jemnou jako žena a klidnou jako filozof. Zabíjení ve vesmíru se liší od zabíjení na zemi. Roque v tomto ohledu dostal do vínku zázračný talent. Říká, že je v tom určitá poetika, balet nebeských těles a lodí, které se mezi nimi proplétají. Jeho tvář ladí s Modrými, kteří tvoří posádku těchto lodí – éteričtí muži a ženy, kteří proplouvají jako zbloudilé duše kovovými chodbami, plnými logiky a přísného řádu.

„Ale ne tak elegantní, jak si Karnus myslí," pokračuje Roque. „Ví, že bychom už rádi dotáhli hru do konce, takže bude čekat na druhé straně. Vláká nás do úzkého hrdla a vypálí rakety. Osvědčená taktika od počátku věků."

Roque ukáže na prostor mezi dvěma obrovskými asteroidy, úzký koridor, kterým musíme proletět, pokud chceme pokračovat v pronásledování Karnovy poškozené lodi.

„Všechno je past, do prdele." Taktus au Rath, vytáhlý a lehkomyslný, zívne. Opřený o okénko zvedne ruku s prstenem

a stříkne si do nosu stim. Použitou náplň hodí na podlahu. „Karnus ví, že prohrál. Akorát nás chce vytočit. Hraje si s náma na honěnou, abychom nemohli spát. Sobecký kretén."

„Přestaň fňukat, Skřítku pitomá," ušklíbne se Viktra au Julii ze svého místa u okna. Rozcuchané vlasy jí visí přes uši propíchané jadeitovými piercingy. Je impulzivní a krutá, ale ani jedno nepřehání. Pohrdá make-upem a dává přednost jizvám, které si vysloužila během svých sedmadvaceti let. Je jich mnoho.

Její oči jsou těžké, hluboko zasazené. Má smyslná ústa a široké rty, jako stvořené k vrhání urážek. Vypadá spíš jako její slavná matka než jako mladší nevlastní sestra Antonia, ale svým talentem vyvolávat chaos daleko předčí obě.

„Pasti jsou mu k ničemu," prohlásí. „Jeho flotilu jsme rozprášili. Zbývá mu jediná loď. My jich máme sedm. Co kdybychom mu zkrátka rozbili hubu?"

„Darrow jich má sedm," opraví ji Roque.

„Co?" protáhne Viktra rozladěně.

„Darrowovi zbývá sedm lodí. Ne nám. Nejsou naše. On je primus."

„Pedantický básník vrací úder. Není to jedno, drahouši?"

„Jestli jsme unáhlení, nebo obezřetní?" opáčí Roque.

„Je to sedm proti jednomu. Bylo by trapné to dál protahovat. Já bych toho bellonského gaunera prostě rozmáčkla jako švába, vrátila se na základnu, vzala si od starého Augusta zaslouženou odměnu a šla si hrát." Názorně zatočí patou.

„Moje řeč," souhlasí Taktus. „Mé království za gram prachu."

„To je dnes tvůj pátý stim, Takte?" zeptá se Roque.

„Jo! Díky, že sis všimla, maminečko! Tahle vojenská rutina mě už ale unavuje. Pro změnu bych si dal Perlový klub a velké množství nějakých pořádných drog."

„Vyhoříš."

Taktus se plácne po stehně. „Žij rychle. Umři mladý. Zatímco ty se scvrkneš na nudnou starou rozinku, ze mě bude slavná vzpomínka na lepší, dekadentnější časy."

Roque zavrtí hlavou. „Jednoho dne, můj zbloudilý příteli, najdeš někoho, koho budeš milovat a kdo tě rozesměje při

vzpomínce na to, jaký jsi byl kdysi hlupák. Budeš mít děti. Budeš mít majetek. A najednou si uvědomíš, že jsou důležitější věci než drogy a Růžovky."

„U Jova." Taktus na něho upře zděšený pohled. „To je příšerná představa."

Nevšímám si jejich škádlení a upřeně pozoruju taktický displej.

Naším cílem je Karnus au Bellona, starší bratr mého bývalého přítele Kassia au Bellony a kluka, kterého jsem zabil během Průchodu, Juliana au Bellony. Kassius je v oné kudrnaté rodině nejoblíbenějším synem. Julian byl tím nejlaskavějším. A Karnus? Moje zlomená ruka je toho důkazem – Karnus je netvor, kterého Bellonové pustili ze sklepa, aby pro ně zabíjel.

Od dob Institutu moje sláva rostla. Když se tedy v drbárně Purpurových rozkřiklo, že mě arciguvernér konečně posílá na další studia, Kassiova matka poslala zase „studovat" Karna a pár pečlivě vybraných bratranců. Jejich rodina chce moje srdce na talíři. Doslova. Na uzdě je zatím drží jen Augustův odznak. Útok na mě by byl útokem na něho.

Mně je však jejich vendeta i krevní msta mezi Augusty a Bellony úplně ukradená. Já chci pro Syny Areovy získat vlastní flotilu. Co všechno bych s ní mohl dokázat, jaké škody způsobit! Prostudoval jsem zásobovací trasy, senzorové stanice, bojové skupiny, datové uzly – všechny slabiny, které by mohly přivodit kolaps Společnosti.

„Darrowe…" Roque ke mně přistoupí blíž. „Kroť svou pýchu. Pamatuj na Paxe. Pýcha předchází pád."

„Já chci, aby to byla past," říkám Roquovi. „Chci, aby se Karnus otočil a postavil se nám."

Roque nakloní hlavu. „Nastražil jsi vlastní past."

„Myslíš?"

„Mohl jsi nám to říct. Mohl jsem…"

„Karnus dnes padne, bratře, tomu věř."

„Ale jistě. Jen chci pomoct. To přece víš."

„Vím." Potlačím zívnutí a pohledem přelétnu podúrovňové kóje za mnou a pode mnou. Lodní systémy tam obsluhují lidé

mnoha odstínů modré. Mluví pomaleji než jakákoli jiná Barva kromě Obsidiánů a raději komunikují digitálně. Jsou starší než já, všichni absolventi Půlnoční školy. Za nimi, u zadní stěny můstku, stojí na stráži Šedí mariňáci a několik Obsidiánů. Poklepu Roquovi na rameno. „Je čas."

„Námořníci," zavolám na Modré na můstku. „Všichni pozor. Čeká nás poslední hřebík do bellonovské rakve. Pošleme tu svini do éteru a já vám slibuji ten největší dar, jaký vám můžu dát – týden nerušeného spánku. Připraveni?"

Několik Šedých v zadní části můstku se zasměje. Modří jen poklepají kotníky prstů na své přístroje. Dal bych polovinu svého tučného bankovního účtu, který mi věnoval arciguvernér, za úsměv jednoho z těch bledých přízraků. „Dost řečí," uzavřu. „Střelci na pozice. Roque, seskupit torpédoborce. Viktra, zaměřit cíl. Taktus, rozestavit obranu. Skončíme to." Pohlédnu na svého hubeného Modrého kormidelníka. Ten stojí uprostřed jámy pod mým velitelským stupínkem, ve shluku padesáti dalších. Hadovitá digitetování na holých hlavách a pavoučích rukách Modrých světélkují jemnými odstíny azurové a stříbrné, když se námořníci synchronizují s lodními počítači. Jejich zraková centra se vrátí do digitálního světa a oči získají skelný pohled. Odpovídají už jen ze zdvořilosti. „Kormidelníku, motory na šedesát procent."

„Ano, domine."

Muž se podívá na taktický displej, kulovitý hologram vznášející se mu nad hlavou, a promluví strojovým hlasem. „Mějte na paměti, domine, že koncentrace kovu v asteroidech ztěžuje spektrální analýzu. Jsme poněkud slepí. Flotila by se mohla skrývat na druhé straně asteroidů."

„On nemá flotilu. Do průlomu," rozkážu. Lodní motory duní.

Kývnu na Roqua a řeknu: „*Hic sunt leones*." Slova našeho pána, Nerona au Augusta, arciguvernéra Marsu, třináctého svého jména. Moji válečníci frázi opakují.

Zde jsou lvi.

2. PRŮLOM

Na taktickém displeji krouží šest hbitých torpédoborců kolem mé poslední bitevní lodi. Posádka Modrých při plnění válečných úkolů hrobově mlčí. V dimenzi, v níž se teď v duchu nacházejí, jsou slova pomalejší než ledovce. Moji pobočníci sledují mou flotilu. Jindy by veleli torpédoborcům nebo alespoň jednotkám v přepadových člunech, ale v okamžiku vítězství chci mít své spolubojovníky nablízku. Přestože mi stojí po boku, jasně vnímám tu propast, ten hluboký rozdíl mezi jejich světem a tím mým.

„Signatury raket," oznámí komunikační důstojník. Můstek se nevrhne po hlavě do akce. Varovná světla nevyvolají mezi posádkou paniku. Výkřiky neruší ticho. Modří jsou jako z ledu, od narození vyrůstají v komunitních Sektách, které je učí řídit se logikou a vykonávat svou práci s chladnou efektivitou. Často se říká, že jsou spíše počítači než lidmi.

Temný prostor za okénkem rozkvete ohňostrojem mikroexplozí. Naše protiraketová palba vybuchuje v širokých bílých mračnech. Rakety, které na nás míří, předčasně explodují. Jedna pronikne obranou a torpédoborec na našem vzdáleném křídle se zavlní simulovaným jaderným výbuchem. V opravdové bitvě by se z rány vyřinuli námořníci a plyny. Druhotné exploze by do kovového trupu vyrazily četné díry, kudy by tryskal hořící kyslík jako krev z velryby, který by se záhy ztrácel v bezedné černi. Ale tohle je válečná hra a my nemáme opravdové jaderné střely. Nejnebezpečnějšími zbraněmi jsou tady sami studenti.

Další loď se odmlčí, když salvy z railgunu proniknou obrannou palbou.

„Darrowe…" pronese s obavami v hlase Viktra.

Stojím a nepřítomně si hladím místo na prstě, které kdysi zdobil Eonin prsten.

Viktra se ke mně otočí. „Darrowe… oni nás cupují na kousky, jestli sis nevšiml."

„Lady má pravdu, Sekáči," přisvědčí Taktus, jemuž se ve tváři odráží modrý přísvit taktického displeje. „Netuším, co máš v rukávu, ale já bych už to klidně vytáhl."

„Komunikace, řekni letkám Tesák a Spár, aby zaútočily na nepřítele."

Sleduji na taktickém displeji, jak letky, které jsem vyslal před půlhodinou, oblétávají oba asteroidy ze strany a vpadávají Karnovi do zad. Z této vzdálenosti nejsou viditelné pouhým okem, ale na displeji pulzují zlatou barvou.

„Gratuluji, příteli," zašeptá Roque, ještě než je hotovo.

V hlase mu zní podivná úcta, všechna dřívější frustrace je pryč. „Tímhle se všechno změní." Položí mi ruku na rameno. „Všechno."

Dívám se, jak se moje past uzavírá, a cítím, jak mi blízké vítězství uvolňuje napětí v ramenou. Šedí opodál na můstku udělají krok vpřed. Dokonce i Obsidiáni se nakloní nad displeje a sledují, jak Karnova loď registruje signály mých letek. Karnus spustí motory a snaží se uprchnout. Ale úhly mu nevycházejí. Moje letky vypustí jaderné střely dřív, než Karnus stačí nasadit protiraketovou clonu nebo opětovat palbu. Třicet simulovaných jaderných výbuchů zničí jeho poslední loď. V této fázi hry nemá smysl jeho loď zajímat, a tak se Modří piloti trochu pobaví.

Vyhrál jsem.

Na můstku znějí oslavné výkřiky Šedých mariňáků a Oranžových techniků. Modří energicky poklepávají kotníky prstů o palubní desky. Obsidiáni, kterým je tento vysoce technologický svět cizí, dál zarytě mlčí. Moje osobní komorná Theodora se usmívá na své mladší svěřence u služebnického pultu na můstku. Je to bývalá Růžovka, která má své nejlepší roky dávno za sebou, za svou kariéru však slyšela nejedno cenné tajemství, a tak mi slouží jako společenská poradkyně.

Naše vítězství běží na holografických obrazovkách po celé lodi, od strojovny po kuchyni. Není to jen moje vítězství. Každý muž a žena na něm mají vlastní podíl. Tak funguje celá Společnost. Má-li se člověku dařit, musí se dařit i jeho nadřízenému. Stejně, jako jsem já našel svého patrona v Augustovi, podBarvy musejí najít toho svého ve mně. Z toho pramení loajalita vůči Zlatým, jakou by žádné nařízení ani žádná společenská hierarchie samy o sobě nevykřesaly.

Teď má hvězda bude stoupat a všichni na palubě s ní.

Moc a sliby jsou alfou a omegou této kultury. Ne tak dávno, když arciguvernér oznámil, že bude sponzorovat mé studium na Akademii, zaplavily hábéčkové kanály spekulace. Může někdo tak mladý, někdo z tak nízké rodiny vyhrát? Jistě, na Institutu jsem dokázal, co nikdo přede mnou. Porazil jsem proktory, jednoho zabil a ostatní svázal jako děti. Ale nebyla to jen osamocená světlá chvilka? Teď se ti tlachalové konečně dozvěděli odpověď.

„Kormidelníku, nastav kurz na Akademii. Musíme si vyzvednout vavříny," oznámím do všeobecného jásotu. *Vavříny.* To slovo zní ozvěnou v mé minulosti a zanechává mi hořkou pachuť v ústech. Navzdory úsměvu nemám ze svého vítězství kdovíjakou radost. Doutná ve mně jen ponurá satisfakce.

Ještě jeden krok, Eo. Ještě jeden krok vpřed.

„Prétor Darrow au Andromedus," dobírá si mě Taktus. „Bellonové se poserou strachy. Zajímalo by mě, jestli z toho pro mě kouká vlastní flotila? Nebo zůstanu u té tvojí? Kdo ví. Zatracená byrokracie, taková nuda. Člověk musí uplácet Měďáky. Lobovat u Zlatých. Moji bratři nám samozřejmě budou chtít uspořádat oslavu." Šťouchne do mě. „Na oslavě bratří Rathů bys možná konečně skončil v posteli."

„Darrow by se těch tvých kámošek nedotkl ani smetákem." Viktra mi stiskne ruku a chvíli ji drží. Tváří se, jako by na sobě měla večerní šaty místo brnění. „Říkám to nerada, ale když mi o tobě Antonia vyprávěla, měla pravdu."

Roque vedle mě sebou cukne a já si vzpomenu na zvuk, když Antonia podřízla Lee hrdlo, když se mě snažila vylákat z úkrytu v Institutu. Zůstal jsem tenkrát ve skrytu a poslouchal, jak moje malá kamarádka čvachtavě dopadá na mechovou zem. Roque miloval Leu svou typickou rychlou láskou.

„Už jsem ti říkal, abys v naší přítomnosti o své sestře nemluvila," odtuším. Viktra se po mém strohém pokárání zatváří kysele.

Otočím se zpátky na Roqua.

„Jako prétor mám jistě pravomoc obsadit svou flotilu lidmi podle svého výběru. Možná bychom mohli přivést zpátky

některé staré tváře. Sevra z Pluta a Vlky z nějaké díry, kam je určitě poslali, a možná… Quinn z Ganymedu?“

Roque zrudne, když padne Quinnino jméno.

Osobně bych si nejvíc přál Sevra. Ani jeden z nás si moc nedává záležet na udržování kontaktu přes holoNet, hlavně já, protože od nástupu na Akademii nemám k síti přístup. Sevro stejně posílá hlavně hologramy perverzních jednorožců a krátká videa, ve kterých čte slovní hříčky. Pluto z něho nespíš udělalo ještě divnějšího pavouka. A možná i osamělejšího.

„Domine.“ Kormidelníkův hlas přitáhne mou pozornost k taktickému displeji.

„Co se děje?“

Jeho oči jsou skelné, v duchu je spojený s lodními senzory, vstřebává surová data, která já vidím zprostředkovaně na displeji. „Nevím přesně, domine. Nějaké zkreslení senzorů. Duchové.“

Na velkém centrálním displeji jsou asteroidy modré. My jsme zlatí. Nepřátelé červení. Neměli by už žádní zbýt. Přesto tam teď pulzuje červená tečka. Roque a Viktra k ní přejdou. Roque mávne rukou a přenese údaje do svého datapadu. Před ním se vznáší menší holografický glóbus. Roque zvětší obraz a prochází analytickými filtry.

„Radiace?“ hádá Viktra. „Trosky?“

„Ruda v asteroidu mohla způsobit zrcadlový odraz našeho signálu,“ spekuluje Roque. „Softwarem to asi není… a je pryč.“

Červená tečka zmizí, ale po můstku se šíří napětí. Všichni zírají na displej. Nic. Kromě *Tichošlápka* a Karnovy poražené vlajkové lodi tu nikdo není. Pokud ovšem…

Roque se ke mně otočí s vyděšeným výrazem ve tváři.

„Rychle pryč,“ vyrazí ze sebe, právě když se červený signál znovu rozsvítí.

„Motory na plný výkon,“ zařvu. „Třicet stupňů plus naše středová osa.“

„Vystřelte zbývající rakety na povrch asteroidu,“ rozkáže Taktus.

Příliš pozdě.

Viktra zalapá po dechu a já vidím pouhým okem to, co naše přístroje nedokázaly zachytit včas. Z dutiny v asteroidu se noří stínovaný torpédoborec. Loď, kterou jsme zničili před třemi dny. Nebo jsme si to aspoň mysleli. Ona se však celou dobu ukrývala s vypnutými motory. Její přední část je roztržená a zčernalá. Teď se však řítí vpřed na plný výkon motorů. Přímo na nás.

Chystá se nás taranovat.

„Evakuační obleky a moduly!“ křičím. Někdo volá, abychom se připravili na náraz. Odspěchám ke stěně, do níž je vsazený můj záchranný modul. Ten se na můj pokyn otevře. Taktus, Roque a Viktra do něj vběhnou. Já se zdržím a křičím na Modré, aby si pospíšili a odpojili se. Navzdory logice pro své lodě zemřou.

Stojím na prahu modulu a křičím na ně, aby aktivovali svá úniková propadla.

Kormidelník poslechne a stiskne tlačítko. V podlaze pod ním se otevře díra. Ostatní se také jeden po druhém odpojují a propadají se gravitační trubicí do svých záchranných modulů.

„Theodoro!“ křiknu, když vidím, jak se má poradkyně snaží odtrhnout od řídicího pultu mladého Modrého, který se stále drží svých přístrojů. Klouby prstů má bílé strachem.

„Nastup do modulu, sakra!“ Neposlouchá mě. Ani ten Modrý se nepouští. Vrhám se k nim, právě když senzor přiblížení vydá poslední varovný signál.

Všechno zpomalí.

Světla můstku blikají červeně.

Přiskočím k Theodoře a zezadu ji obejmu.

Torpédoborec zasáhne *Tichošlápka* doprostřed trupu.

Náraz mě i s Theodorou odhodí třicet metrů přes můstek. Narazím do kovové stěny. Levou paží podél švů opravené zlomeniny mi proletí bílá bolest. Spolkne mě tma. Tančí v ní světla, nejprve jako hvězdy, pak jako větrem rozvlněné pískové duny.

Červené světlo mi prosakuje víčky. Jemná ruka mě tahá za oblek.

Otevřu oči. Ležím zlomený v pase, zachytil mě promáčknutý kabelový sloupek. Loď se třese a sténá, jako když pravěké umírající zvíře klesá do hlubin. Na žaludku cítím, jak sloupek prudce vibruje. Torpédoborec dál proráží mou loď. Pomalu, nelítostně ji láme v půli.

Někdo křičí mé jméno. Zvuky okolního světa zvolna procitají.

Most se koupe ve střídavých odstínech vražedné červené. Varovné sirény. Labutí píseň lodi. Theodora mě tahá svýma křehkýma starýma rukama, jako pták tahající za padlou sochu. Krvácím na čele. Mám zlomený nos. Vytřu si palčivou krev z očí a překulím se na záda. Vedle mě jiskří rozbitý displej. Je na něm moje krev. Spadl na mě? Opodál leží vzpěra. Přesunu zrak na Theodoru. To ona ji odtrhla. Ale vždyť je tak útlá. Dlaně mi tiskne ke tváři.

„Vstaň. Domine, pokud chceš žít, musíš vstát." Ruce staré ženy se třesou strachem. „Prosím, vstaň."

S úpěním se postavím na nohy. Můj záchranný modul je pryč. Při srážce asi odletěl. Anebo mě tu nechali. Pryč je i záchranný modul Modrých. Z onoho vyděšeného Modrého je teď rudá skvrna na stěně. Theodora od ní nemůže odtrhnout oči.

„V mé kajutě je další modul," zamumlám. Pak vidím, proč Theodora křiví tvář. Ne ze strachu, ale z bolesti. Má rozdrcenou nohu, která se válí na zemi jako kus mokré, popraskané křídy. Růžoví nejsou stavění na vesmírné srážky. „Já to nezvládnu, domine. Běž sám, hned."

Pokleknu a hodím si ji přes rameno zdravé ruky. Theodora hlasitě zaúpí, když se pod ní noha posune. Cítím, jak jí chrastí zuby. A běžím. Běžím přes rozbitý můstek k tržné ráně, kudy z mé lodi uniká život, přes chodby můstkové paluby do srdce chaosu. Hlavní chodby se hemží lidmi, ti opouštějí svá místa a funkce a spěchají k únikovým modulům a vojenským transportérům v předním hangáru. Lidé, kteří za mě bojovali – elektrikáři, údržbáři, vojáci, kuchaři, komorníci. Nemají nejmenší šanci. Mnozí změní směr, když mě uvidí. Klopýtají ke mně, opírají se o mě, panikaří a jako šílení u mě hledají bezpečí. Tahají

mě za oblek, křičí, prosí. Odstrkuju je a s každým, kterého nechám za zády, ztrácím kousek srdce. Nemůžu je zachránit. Nemůžu. Jeden Oranžový chytí Theodoru za zdravou nohu a Šedá seržantka ho praští do čela. Muž se svalí na zem jako pytel.

„Jděte z cesty," řve podsaditá Šedá. Vytáhne svůj pařák a vystřelí do vzduchu. Jiný postarší Šedý, který se buď vzpamatuje, nebo ho možná napadne, že jsem jeho letenka z téhle smrtící pasti, ji napodobí a oba nám razí cestu chaosem. Brzy se k nim připojí další dva.

S jejich pomocí doklopýtám ke své kapitánské kajutě. Dveře se na můj dotyk otevřou a my projdeme dovnitř. Šedí zacouvají za námi, s pařáky namířenými na třicet zoufalých duší, které se tísní kolem vchodu. Dveře se už zavírají, ale jeden Obsidián se protlačí davem a vmáčkne se mezi ně a dveřní rám. Po chvíli se k němu přidá jeden Oranžový a pak nízce postavený Modrý. Šedá seržantka bez váhání střelí Obsidiána do hlavy. Její společníci zastřelí Modrého a Oranžového a vystrčí je ze dveří. Ty se zavřou. Odtrhnu zrak od krve na zemi a položím Theodoru na jednu z pohovek.

„Domine, kolik místa je v únikovém modulu?" zeptá se mě Šedá seržantka, když zamířím ke dveřím modulu. Je ostříhaná na vojenský způsob a zpod límce jí vykukuje tetování na opáleném krku. Zvednu ruce k ovládacímu hranolu a pomocí složitého gesta zadám heslo.

„Čtyři. Dostanete dvě. Rozhodněte se mezi sebou."

Je nás šest.

„Dvě?" přeptá se chladně seržantka.

„Ale ta Růžovka je otrokyně!" sykne jeden Šedý.

„Nemá cenu hovna," odplivne si další.

„Je to *moje* otrokyně," zavrčím. „Dělejte, co říkám."

„Nasrat." Pak ucítím ticho stejně, jako ho uslyším, a dojde mi, že jeden z nich na mě namířil zbraň. Pomalu se otočím. Podsaditý starší Šedý není hlupák. Ustoupil mimo můj dosah. Nemám brnění, jen svou břitvu. Možná bych ho dokázal zabít. Ostatní se ptají, jestli se nezbláznil. „Jsem svobodný člověk, domine. Měl bych jít já," říká Šedý chvějícím se hlasem. „Mám rodinu.

Mám na to právo.“ Podívá se na své kolegy, zalité krví nouzových světel. „Vždyť je to obyčejná děvka. Namyšlená děvka.“

„Marceli, polož tu zbraň,“ řekne tmavý desátník. Svého kolegu provrtává pohledem. „Vzpomeň si na svou přísahu. Budeme losovat.“

„To není fér! Ona ani nemůže mít děti!“

„A co by si o tobě teď pomyslely tvoje děti?“ zeptám se.

Marcelovi do očí vhrknou slzy. V jeho silné ruce se třese pařák. Pak zazní výstřel. Jeho tělo ztuhne a bezvládně se sesune na zem. Výboj ze seržantčina pařáku mu proletěl hlavou a narazil do kovové přepážky za ním.

„Rozhodne hodnost,“ zavrčí seržantka a zasune zbraň do pouzdra.

Kdybych byl stále mužem, kterého Eo znala, zůstal bych stát jako přimražený. Ale ten muž je dávno pryč. Jeho ztrátu oplakávám každý den. Zapomínám stále víc, kým jsem býval, jaké sny jsem měl, co jsem miloval. I ten smutek už otupěl. A já pokračuju dál navzdory stínu, který na mě vrhá.

Únikový modul se otevírá, magnetický zámek se s duněním uvolňuje. Dveře se se syčením vytahují. Zvedám Theodoru z pohovky a připoutám ji do jednoho sedadla. Bezpečnostní pásy jsou jí velké, jsou určeny pro Zlaté. Pak se z útrob mé lodi ozve hluboký, děsivý řev. Půl kilometru odsud explodují naše torpéda.

Umělá gravitace je pryč. Stabilní stěny jsou pryč. Je to zlověstný pocit. Všechno se roztočí. Narazím do podlahy záchranného modulu. Nebo do stropu? Nevím. Tlak uniká z lodi. Někdo zvrací. Spíš to cítím, než slyším. Křičím na Šedé, aby nastoupili do modulu. Jen jeden stojí na místě, bledý ve tváři a tichý, zatímco seržantka a desátník se protáhnou do záchranného modulu. Připoutají se naproti mně. Aktivuju startovací sekvenci a zasalutuju Šedému, který zůstal. On mi oplatí stejnou, hrdý a loajální navzdory tichu, které v něm duní na prahu posledních sekund života. V očích má nepřítomný pohled, v duchu se vrací k nějaké mladé lásce, k nějaké cestě, kterou se nevydal. Možná si říká, proč se nenarodil jako Zlatý.

Pak se dveře zavřou a on zmizí z mého světa.

Akcelerace mě vtlačí do opěradla. Modul se vzdaluje od umírající lodi. Prolétáme troskami. Pak opět zavládne beztíže, když se aktivují inerciální tlumiče. Z okénka vidím, jak moje vlajková loď chrlí modré a červené plameny. Průmyslové helium-3, které pohání obě lodě, vzplane poblíž motorů *Tichošlápka* a způsobí řetězovou explozi, která loď roztrhá na kusy. Najednou si uvědomím, že do modulu to prve nenarážely trosky, nýbrž lidé. Moje posádka. Stovky podBarev rozsypané po vesmíru.

Oba Šedí sedí naproti mně.

„Měl tři holky," řekne tmavý desátník. Příliv adrenalinu opadá a on se chvěje. „Dva roky, a byl by na penzi. A tys mu vpálila kulku do hlavy."

„Až napíšu hlášení, jeho stará nedostane ani vdovský důchod," ušklíbne se seržantka.

Desátník na ni zamrká. „Ty chladnokrevná mrcho."

Jejich slova zeslábnou, přehluší je dunění krve v mých uších. Je to moje vina. Porušil jsem pravidla Institutu. Změnil jsem paradigma a předpokládal jsem, že se tomu nepřizpůsobí. Že kvůli mně nezmění strategii.

A teď jsem ztratil tolik životů, že se jich možná nikdy nedopočítám.

V mžiku oka zemřelo více lidí než za celý rok v Institutu a jejich smrt mi otevřela černou díru v žaludku.

Přes komunikátor se ozvou Roque a Viktra. Sledovali můj datapad a vědí, že jsem v bezpečí. Sotva je slyším. V nitru mi víří hustý, temný vztek, který mi třese rukama a duní v hrudi.

Karnova loď nějakým zázrakem pokračuje v letu i po tom nárazu, poškozená, ale ne zničená. Odepnu si bezpečnostní pásy a postavím se. Na protějším konci záchranného modulu se nachází katapult se skořepinou – masivním exoskeletem, ve kterém se člověk promění v torpédo. Zlatí se ve skořepinách katapultují na asteroidy nebo planety, protože modul by nepřežil vstup do atmosféry. Mně však poslouží jako nástroj pomsty. Vystřelím se rovnou na můstek toho bellonského zmrda.

Theodora se ještě neprobudila. To je dobře.

Nařídím desátníkovi, aby mi pomohl do obleku. Za dvě minuty později už vězím v kovovém krunýři. Další dvě minuty trvá hádka s počítačem o výpočtech potřebných k tomu, aby se moje trajektorie protnula s tou Karnovou, abych mu mohl prorazit díru do můstku. Nikdy jsem neslyšel, že by někdo něco takového udělal. Ani že by se o to pokusil. Je to šílenství. Ale Karnovi to nesmí projít.

Začnu manuální odpočet.

Tři… Nepřátelská loď arogantně proletí sto kilometrů od nás. Je jako temný had s modrým ocasem a můstkem místo očí. Mezi námi pableskuje stovka únikových modulů, jako rubíny vhozené do slunce. *Dva*… Modlím se, abych našel Údolí, pokud to nepřežiju. *Jedna*. Mé přístroje se odmlčí a na helmě zabliká červená kontrolka. Vládu nad mým počítačem přebrali proktoři.

„NE!“ zařvu a dívám se, jak Karnova loď mizí v bezedné tmě.

3. KREV A MOČ

Osm set třicet tři mužů a žen. Osm set třicet tři zabitých kvůli hře. Kéž bych se to číslo nikdy nedozvěděl. V duchu si ho opakuju zas a znovu, zatímco sedím v nákladovém prostoru záchranné lodi, která mě má dopravit zpátky na Akademii. Moji pobočníci sedí a vyhýbají se mému pohledu. Dokonce i Roque mě nechává být.

Instruktoři mi znemožnili start, než jsem se stačil katapultovat. Prý aby mě ušetřili hloupé chyby. Takový manévr by byl unáhlený, hazardérský a nehodný Zlatého prétora. Zíral jsem na ně bez výrazu, když se mnou mluvili přes holo.

Na Akademii dorazíme večer mého lodního času. Je to velký kovový přístav s kopulí, na okraji asteroidového pole, obklopený doky pro torpédoborce a bitevní lodě. Většina kotvišť je obsazená. Sídlí tu Akademie a velitelství středního sektoru a jeden z hlavních vojenských uzlů Společnosti pro Mars, Jupiter a Neptun, ačkoli slouží i dalším planetárním silám, když se jejich oběžné dráhy přiblíží. Moji spolužáci vše určitě sledovali na koleji, jakož i mnoho důstojníků flotily a Nejvyšší zjizvení, kteří se sem sjeli na poslední týdny hry, aby obráželi večírky a drželi prst na tepu dění.

Nikdo se ani slovem nezmíní o lidských životech, které padly za oběť Karnovu vítězství. Má porážka je však krokem zpět na cestě za mým cílem. Synové Areovi mají zvědy. Mají hackery a kurtizány, kteří kradou tajemství. Až dosud neměli jen flotilu a nebudou ji mít ani v dohledné době.

Na molu mě ani mé pobočníky nikdo nevítá.

Rudí a Hnědí pobíhají sem a tam a řídí se rozkazy dvou Purpurových a jednoho Měděného, kteří připravují Karnovo vítězství ve velkém předpokoji. Modrá a stříbrná barva rodu Bellonů zdobí ohromné kovové sály a jeho orlí erb přikrývá stěny. Karna zasypávají bílými růžovými lístky. Ty červené jsou vyhrazeny pro triumfy, opravdová vítězství, při nichž je prolita Zlatá krev. Krev osmi set třiceti tří podBarev se nepočítá. To je jen statistická položka.

Moji pobočníci spali, když jsme se vraceli do Can. Já ne. Taktus a Viktra teď klopýtají přede mnou a beze slova, jakoby stále omámení spánkem. Já navzdory tíži nechci spát. V mých krví podlitých očích se zračí bolest. Vím, že když usnu, uvidím tváře těch, které jsem nechal zemřít v chodbách lodi. Vím, že uvidím Eo. Dnes se jí nedokážu podívat do očí.

Akademie voní dezinfekcí a květinami. Okvětní lístky růží leží v koších po stranách. Potrubí nad námi recykluje náš dech a čistí vzduch, za doprovodu stálého hukotu. Ze stropu se line bledé světlo zářivek, jako by nám připomínalo, že tohle není svět dětí nebo pohádek. Světlo, stejně jako zdejší muži a ženy, je drsné a chladné.

Roque se ode mě nehne, třebaže vypadá smrtelně bledý. Říkám mu, ať se vyspí. Zaslouží si to.

„A co sis zasloužil ty?“ opáčí. „Určitě ne celodenní nevrlost. Ani sebemrskačství. Ze všech kopiníků jsi druhý. Druhý! Bratře, proč na to nejsi hrdý?“

„Teď ne, Roque.“

„No tak,“ pokračuje. „Muže nedělá vítězství, ale porážky. Myslíš, že naši předkové nikdy neprohráli? Nemusíš kvůli tomu tragicky trucovat jako nějaké řecké klišé. Hoď pýchu za hlavu. Byla to jen hra.“

„Na tu já seru!“ otočím se k němu. „Mně jde o ty mrtvé.“

„Zvolili si život ve službách flotily. Znali nebezpečí a zemřeli za svou věc.“

„Za jakou věc?“

„Za Společnost.“

Zírám na něj. Mohl být můj přítel, můj laskavý přítel tak slepý? Copak ti lidé měli na vybranou? Byli odvedeni. Kroutím hlavou. „Ty ničemu nerozumíš, že?“

„Samozřejmě že ne. Nikdy si nikoho nepustíš k tělu. Ani mě. Ani Sevra. Podívej se, jak ses zachoval k Mustang. Odháníš od sebe přátele, jako by byli nepřáteli.“

Kdyby jen věděl.

Zahrada je prázdná. Nachází se na vrcholu Can, prostorný vestibul ze skla, hlíny a zeleně, postavený coby útočiště pro vojáky unavené fluorescenčním světlem. Zakrslé stromy se komíhají v simulovaném vánku. Zuju si boty, ponožky a vzdychnu, když mezi prsty ucítím trávu.

Lampy nad stromy vytvářejí falešné slunce. Chvíli pod nimi ležím, pak se se zaúpěním postavím a zamířím k malému termálnímu jezírku uprostřed mýtiny. Modřiny, většinou vybledlé, mi pokrývají tělo jako drobná modrofialová jezírka obklopená žlutým pískem. Voda je zchladí. Jsem hubenější, než bych měl být, ale pevný jako struna. Kdybych neměl zlomenou ruku, řekl bych, že jsem zdravější než v Institutu. Slanina a vejce, které nám na Akademii dávají, jsou mana nebeská ve srovnání s polosyrovým kozím masem.

Na břehu jezírka najdu krvokvět. Zakořenil dokonce i ve vesmíru. Je původem z Marsu, stejně jako já, takže ho neutrhnu. Eo jsem pohřbil na podobném místě, v umělém hájku nad kolonií Lykos, kde jsem se s ní naposledy miloval. Tehdy jsme byli otrhaná, nevinná děcka. Odkud se v tak křehké dívce vzala taková duše, takový sen o svobodě, když silní dospělí jen dřeli, se sklopenou hlavou, aby se nemuseli dívat vzhůru?

Okřikl jsem Roqua, že mi na porážce nesejde. Ale to jsem lhal. A cítím se provinile, že se užírám něčím takovým, když by mě nemělo zajímat nic jiného než stovky ztracených životů. Jenže vítězství mě až doteď naplňovala, protože s každým jsem se přiblížil uskutečnění Eonina snu. Teď mi porážka vzala i to. Dnes jsem ji zklamal.

Jako by mi četl myšlenky, můj datapad mě polechtá na paži. Volá Augustus. Odlepím si tenounký displej z kůže a zavřu oči.

V paměti mi zní ozvěna jeho slov. „I když prohraješ, i když si nedokážeš vydobýt vítězství, nedovol, aby vyhráli Bellonové. Další flotila pod jejich kontrolou by převážila rovnováhu moci."

A já to dovolil. Pohupuju se v jezírku, usínám a zase procitám, až mi zvrásní prsty a já se začnu nudit. Na tiché rozjímání mě nikdy neužilo. Vylezu z vody a obleču se. Rozhovor s Augustem nemůžu odkládat donekonečna. Je čas postavit se

starému lvu čelem. A pak možná spát. Chvíli budu muset stát na pódiu a sledovat oslavu Karnova vítězství, ale potom z téhle zatracené díry odejdu a vrátím se na Mars a možná k Mustang.

Ale když se otočím, abych vylezl z jezírka, zjistím, že moje oblečení je pryč, stejně jako moje břitva.

Pak za sebou uslyším vojenské boty. Hlasitý, vzrušený dech. Čtyři, hádám. Zvednu kámen ze země. Ne. Otočím se a spatřím sedm postav, které zastoupily jediný vchod do zahrady. Všichni z rodu Bellonů. Všichni mí úhlavní nepřátelé.

Přišel i Karnus, rovnou z lodi. Ve tváři se mu zračí stejné vyčerpání jako mně, ale ramena má možná o polovinu širší. Tyčí se nade mnou – Obsidián ve všech ohledech kromě původu a mentality. Jeho výsměšná ústa se zubí s neobvyklou inteligencí. Prsty si mne bradu s dolíčkem, svalnatá předloktí jako vyřezaná z náplavového dřeva. Je to docela děsivé, být v přítomnosti někoho tak mohutného, že v kostech cítíte vibrace jeho hlasu.

„Vypadá to, že jsme chytili Augustova lva daleko od jeho smečky. Ahoj, Sekáči."

„Goliáši," zamumlám jeho volací znak.

Goliáš, zhoubce. Goliáš, zabiják. Goliáš, barbar. Podle Mustang prý jednou popadl pěstěného měsíčního Zlatého a přes koleno mu zlomil páteř poté, co mu ten spratek chtěl v klubu Perla vychrstnout do obličeje svůj drink.

Jeho matka pak podplatila soudce, aby ho pustil jen s pokutou.

Seznam pokut, které už zaplatil za vraždy, je delší než moje paže. Šedí, Růžoví, dokonce i Purpuroví. Tu pravou nechvalnou slávu si však vysloužil až zabitím Klaudia au Augusta, arciguvernérova oblíbeného syna a dědice. Mustanžina bratra.

Karnovi bratranci ho obklopují jako měsíce planetu. Všichni jsou to Bellonové. Všichni se narodili pod modrým a stříbrným znakem dobyvačného orla. Kassiovi bratři, sestry, bratranci, sestřenice. Všichni mají kudrnaté, husté vlasy a pohledné tváře. Nitky jejich vlivu prostupují celou Společností. Stejně jako pověst jejich zbraní.

Jeden z nich je mnohem starší než já, menší, ale mohutnější postavy, jako pařez s blonďatým mechovým porostem na hlavě. Je mu už hodně přes třicet. Kellan, vzpomenu si. Plnohodnotný legát, rytíř Společnosti. A přišel si pro mě se svými příbuznými. Arogance z něho přímo sálá. Zahraje teatrální zívnutí. Nejspíš si libuje ve školáckých hrách.

Srdce mi rozbuší strach.

Dýchá se mi těžko. Přesto se usměju a prsty pohladím komunikační funkci datapadu za zády.

„Sedm Bellonů," ušklíbnu se. „Na co jich potřebuješ sedm, Karne?"

„Měl jsi sedm lodí proti mé jedné," odtuší Karnus. „Tak jen pokračuju v naší hře." Nakloní hlavu. „Vážně sis myslel, že to skončilo zničením tvé lodi?"

„Hra skončila," odpovím. „Vyhrál jsi."

„Opravdu, Sekáči?"

„Vyhrál jsi za cenu osmi set třiceti tří životů."

„Ale copak?" vloží se do hovoru Cagney. „Fňukáme, protože jsme prohráli?" Je to nejmladší z jeho sestřenic, dvacetiletá kopinice Karnova otce. Právě ona drží v ruce mou břitvu, kterou mi kdysi dala Mustang. Párkrát s ní švihne ve vzduchu. „Myslím, že si ji nechám. Myslím, že jsem ani neslyšela, že bys ji někdy použil. Každopádně se ti nedivím. Břitvy jsou složitá zbraň. Burani jako ty by se jich měli vystříhat."

„Nechceš radši vyhonit svému bratránkovi?" ušklíbnu se. „Asi proto ta vaše krvesmilná rodina vypadá jako parta klonů."

„Musíme poslouchat jeho štěkání, Karne?" zakňourá Cagney.

„Já naučil Juliana rybařit, Sekáči," promluví najednou legát Kellan. „Jako kluk to nedělal rád, protože nechtěl rybám ubližovat. Považoval to za kruté. Takový byl ten mladý muž, kterého ti tvůj pán přikázal zabít. Jeho krutost nezná mezí. Jak se teď cítíš? Jak statečný si připadáš?"

„Nechtěl jsem ho zabít."

„Ale my chceme zabít tebe," zahučí Karnus. Pokývne na své bratrance. Dva Bellonové ulomí větve ze stromů a hodí je svým příbuzným. Mají břitvy, ale zřejmě si to chtějí užít.

„Pokud mě zabijete, bude to mít následky," řeknu. „Nebude to schválený souboj a já jsem Zjizvený. Chrání mě Smlouva. Bude to vražda. Olympští rytíři vás pochytají. Postaví před soud. Popraví."

„Kdo tady mluvil o vraždě?" opáčí Karnus.

„Patříš Kassiovi," Cagneyina liščí tvář se roztáhne v úsměvu.

„Dnes tě chrání Augustus," říká Karnus. „Jeho vyvolený chlapec. Kdybychom tě zabili, vypukla by válka. Ale nikdo nepůjde do války kvůli malému výprasku."

Všimnu si, že Cagney trochu kulhá na pravou nohu. Asi poraněné koleno. Její bratranec stojí na patách. Bojí se mě. Karnus se ke mně obrací čelem, což znamená, že mu je úplně jedno, jestli mu způsobím nějakou újmu. Kellan se usmívá a stojí uvolněně. Takové lidi nemám rád. Těžko se odhadují. Spočítám své šance. Pak si vzpomenu na zlomenou ruku, poraněná žebra a pohmožděninu nad okem a vydělím je dvěma.

Mám strach. Oni mě nemůžou zabít, já nemůžu zabít je. Ne tady. Ne teď. Všichni víme, jak tenhle tanec skončí. Ale tančíme dál.

Karnus luskne prsty a všichni se na mě vrhnou naráz. Cagney zasáhnu kamenem do obličeje. Dívka se skácí na zem. Zavyju jako šílený vlk a rozběhnu se na Karna. Uhnu jeho první ráně a zasadím mu sérii zuřivých úderů do nervových center. Vrazím mu loket do pravého bicepsu a roztrhnu mu tkáň. Karnus zakolísá a já se na něho natlačím, využiju ho jako štít před holemi jeho příbuzných. Jedné jeho sestřenici vytrhnu hůl a loktem do spánku ji pošlu k zemi. Pak udělám otočku a pokusím se udeřit Karna do tváře. Ale ten ji zablokuje. Něco mě praští zezadu do hlavy. Dřevo se zlomí. Do skalpu se mi zabodnou třísky. Já však klopýtnu, teprve když mě Karnus udeří loktem do obličeje tak silně, až mi vyrazí zub.

Nestřídají se na mně. Všichni mě obestoupí a mlátí mě s účinností svého smrtícího bojového umění, *kravatu*. Míří na nervy, orgány. Podaří se mi postavit a zasáhnout několik útočníků. Ale dlouho na nohou nevydržím. Někdo mi vrazí hůl do žeber a zasáhne nerv. Padám na zem jako roztavený vosk a Karnus mě kopne do hlavy.

Málem si překousnu jazyk.

V ústech se mi rozlije teplo.

Země je to nejměkčí, co teď cítím.

Dusím se solí.

Z úst mi vystříkne krev a vzduch, když mi Karnus šlápne na břicho a pak na krk. Směje se. „Slovy Lorna au Arka, pokud musíš člověka jen zranit, zraň jeho hrdost."

Lapám po dechu.

Pak Karna vystřídá Cagney. Sedne mi na hruď a koleny mi přišpendlí bicepsy k zemi. Polknu vzduch. Cagney se mi směje do tváře, prohlíží si mou linii vlasů, rty má pootevřené vzrušením z nadvlády nad jiným člověkem. Vjede mi prsty do vlasů a zakroutí. Její horký dech voní jako máta. Vtom se zamračí. „Co to tu máme?" řekne a odlepí mi datapad z paže. „Do prdele. Zavolal Augustovce. S tou šlapkou Viktrou bych se raději nepouštěla do křížku bez brnění."

„Tak přestaň otálet," zavrčí Karnus. „Udělej to."

„Ššš," zašeptá Cagney, když zkusím něco říct. Přejede mi nožem po rtech a vtlačí mi ho do úst, až mi křehký kov cinkne o zuby. Zmlknu. „Vidíš, jaký jsi hodný pejsek."

Hrubě mi odřízne vlasy.

„Hezky tiše. Hodný Sekáč. Hodný."

Karnus ji odstrčí stranou, levou rukou mě popadne a zvedne ze země. V očích mě štípe krev. Karnus si procvičí poraněnou pravou paži a zakleje. Nemůže se rozpřáhnout a dát mi ránu, a tak se na mě místo toho zazubí a hlavou mě praští přímo do hrudní kosti. Můj svět se otřese. Něco zapraská. Zvuk větviček v ohni. Dýchám bublavě, nelidsky. Karnus mi dá druhé čelo a pohodí mé potlučené tělo na zem.

Ucítím na tváři teplo a v nose pach moči. Ostatní se smějí a Karnus mi dýchne do ucha. „Matka ti vzkazuje, že z chuďase se nikdy nebude princ. Pokaždé, když se podíváš do zrcadla, vzpomeň si, co jsme ti udělali. Pamatuj si, že dýcháš, protože ti to dovolíme. Pamatuj si, že tvé srdce jednoho dne skončí na našem stole. Pýcha předchází pád."

4. PADLÝ

Stojím před svým pánem, ale jemu je to jedno.

Stěny kanceláře jsou obloženy dřevem a na podlaze leží starobylý koberec, který Augustův železný předek vzal z jednoho pozemského paláce po pádu Indického impéria, jednoho z posledních velkých národů, které stály proti Zlatým. Jakou hrůzu museli ti přirození lidé cítit, když viděli dobyvatele padat z nebe. Člověk vybroušený k dokonalosti, který však přináší řetězy místo naděje.

Stojím před Augustovým stolem, spartánským kusem dřeva a železa, kousek od sedm století staré krvavé skvrny, kde byl sťat poslední indický císař.

Nero au Augustus nepřítomně hladí lva, který leží u stolu. Vypadají jako sousoší. Za nimi zeje vesmír. Okno hledí do temnoty, kde jako obří golemové v hlubokém spánku leží lodě Žezlové flotily. Míjíme je během poslední etapy naší třítýdenní cesty z Marsu.

Augustus hledí na svůj dřevěný stůl, po němž běží proud dat.

Zdá se to tak dávno, co mě vzal na prohlídku Marsu, aby mi ukázal naše panství – od latifundií, kde se nadRudí lopotí na polích, po rozlehlé polární oblasti, kde Obsidiáni žijí ve středověké izolaci. Tehdy mě měl rád, vzal mě do kruhu svých nejbližších a naučil mě vše, co se naučil od svého otce. Byl jsem jeho oblíbenec, druhý hned po Letovi. Teď je pro mě cizincem a já pro něj hanbou.

Jsou to už dva měsíce, co mě Karnus na Akademii porazil. Vlasy mi dorostly a zlomené kosti se zahojily, ale moje reputace nikoli. A proto je má pozice u arciguvernérova dvora přinejlepším nejistá. Řady mých nepřátel se každým dnem rozrůstají. Ti noví však dávají přednost našeptávání před břitvou.

Stále častěji si říkám, že Synové Areovi si vybrali špatného člověka. Na studenou válku politiky nemám buňky. Nenarodil jsem se pro intriky a nuance. Kluka do koňského břicha schovat umím, ale nevěděl bych, jak někoho správně podplatit, ani kdyby mi šlo o život.

Arciguvernérovou pracovnou se nese mírný, hřejivý hlas. „Tři rafinerie. Dva noční kluby. A dvě policejní stanice Šedých. Všechno bombové útoky od našeho odletu z Marsu. Sedm incidentů, můj pane. Padesát devět Zlatých obětí."

Plinius. Štíhlý jako salamandr, s kůží hladkou jako Růžovka. Politik. Není Nejvyšší zjizvený, do Institutu nikdy ani nevkročil. Jeho třpytivé oči hledí na svět zpod řas, které by zahanbily i paví ocas. Tenké rty zdobí decentní rtěnka. Kudrnaté vlasy má potřené vonným olejem. Pod přehnaně vyšívanou hedvábnou tunikou se skrývá štíhlé tělo, svalnaté, ale přesto změkčilé. I dítě by tohoto pěstěného muže přemohlo snadno jako kotě. Přesto zničil celé rodiny, tady fámou, tam pomluvou. Jeho síla je jiného druhu. Zatímco já jsem kinetická energie, on je potenciál.

Prý snad právě on má prsty v mé rozvrácené reputaci. Taktus dokonce naznačil, že Karna tenkrát do té zahrady poslal on, nebo aspoň celý ten trapný okamžik nahrál na holokameru.

Vedle Plinia stojí čtvrtý muž v místnosti, Leto. Bystrý kopiník o deset let starší než já, s copánky a půlměsícovým úsměvem. S břitvou je to hotový básník, některým dokonce připomíná mladého Lorna au Arka. To on pravděpodobně zdědí Augustovo panství, a nikoli arciguvernérovi pokrevní dědicové Mustang a Šakal. Abych pravdu přiznal, mám ho docela rád.

„Synům Areovým narostl hřebínek," zamumlá Augustus.

„Ano, můj pane." Plinius přimhouří oči. „Pokud to skutečně jsou oni, kdo tyto činy páchá."

„Který jiný mravenec by nás mohl kousat?"

„O žádném nevíme. Ale na světě jsou také pavouci, klíšťata, krysy. Bombové útoky jsou pro Area primitivní, nevybíravé, nezvykle násilné. Vůbec se nepodobají jeho typickým technologickým sabotážím a propagandě. Arés není neřízená střela. Nechce se mi věřit, že je za tím opravdu on."

Augustus se zamračí. „Co tedy navrhuješ?"

„Možná existuje jiná teroristická skupina, můj pane. S osmnácti miliardami duší v populaci si nedokážu představit, že by jediný člověk měl monopol na terorismus. Možná dokonce

zločinecký syndikát. Před časem jsem začal pracovat na databázi, kterou vám brzy nasdílím…“

Plinius má pravdu. Teroristické útoky, které sužují Mars a další planety, nedávají smysl. Tanečník mluvil o spravedlnosti, ne o pomstě. Tyto útoky jsou malicherné a kruté – bomby v kasárnách, módních salonech, bazarech, kavárnách a restauracích nadBarev. Ares by takové nikdy neschválil. Přitahují příliš mnoho pozornosti se zanedbatelným výsledkem. Jen by Zlaté vyprovokoval k rozsáhlé akci proti své organizaci.

Tanečníkovi posílám zprávy přes holobox. Ale on mlčí. Že by byl po smrti? Nebo mě Arés nahradil touto novou taktikou bombových útoků?

Plinius zívne. „Možná Arés změnil metody. Je to proklatý člověk.“

„Pokud je to muž,“ zabručí Leto.

„Zajímavé.“ Augustus se na něho otočí. „Proč si myslíš, že Arés není muž?“

„Proč předpokládáme, že je? Mohla by to být žena. Mohla by to být i skupina jednotlivců, což by do značné míry vysvětlovalo nesourodost těch posledních útoků.“ Leto se otočí na mě a podívá se mi do očí. „Darrowe, co si o tom myslíš?“

„Nepleť Darrowovi hlavu složitými otázkami!“ zaskřehotá Plinius. „Zeptej se tak, aby mohl odpovědět jen ano nebo ne.“ Plinius mi věnuje ten nejsoucitnější úsměv, jakého je schopen, a soucitně mi stiskne rameno. „Za těmi vědoucími úsměvy je to přímý, prostý tvor. To bys měl vědět.“

Jen stojím a nic neříkám.

Plinius se otočí na Leta. „V každém případě zapomínáš, že jsme Rudým vštípili vysoce patriarchální společenskou strukturu. Jejich identita se točí kolem shromažďování zdrojů v zájmu počáteční terraformace Marsu. To znamená fyzicky namáhavou, manuální práci vykonávanou muži. Práci, kterou dle Protokolu o stratifikaci nedovolujeme vykonávat ženám, i kdyby ji zvládly. Takže, jak vidíš, nemůže to být žena, protože žádný drsný Zrzek by neposlouchal muže nebo ženu, kteří nikdy neřídili rypadlo.“

Leto se chytře usměje. „Pokud je Arés Rudý."

Plinius a Augustus se oba zasmějí. „Možná je to pomatený Purpurový, který posunul své performativní umění na novou úroveň," navrhne Plinius.

„Nebo Měděný směnárník sužovaný vyplňováním provinčních daňových přiznání," přisadí si Leto.

„Ne! Obsidián, který, považte, konečně překonal svůj strach z technologií a naučil se používat holokameru?" Plinius se plácne po stehně. „Za takovou podívanou bych dal klidně svou nejlepší Růžovku…"

„Pánové. To stačí." Augustus poklepe prstem na stůl. Plinius a Leto se na sebe zazubí a otočí se zpátky na svého pána. „Tvé doporučení, Plinie?"

„Samozřejmě." Plinius si odkašle. „Narozdíl od propagandy nebo kybernetických útoků je obrana proti brutalitě poměrně snadná. Arés nebo ne, zveřejněte stanovisko. Naše jednotky jsou připraveny provést taktické údery proti několika teroristickým výcvikovým základnám pod povrchem Marsu. Měli bychom zaútočit hned. Pokud budeme čekat, obávám se, že konzulčini pretoriáni vezmou věci do svých rukou. Měsíčňané Marsu nerozumějí. Nadělají víc škody než užitku."

„Hlupák otrhá listy. Hrubián pokácí kmen. Moudrý muž vykope kořeny." Augustus se odmlčí. „To kdysi řekl Lorn au Arkos mému otci. Je to vyryto v Síni mečů v Nových Thébách. Útoky na výcvikové tábory nepřinesou nic jiného než hezké exploze na holonetu. Politické divadlo mě už unavuje. Musíme změnit strategii. S každou novou explozí klesá konzulčina důvěra v mou vládu."

„Vy přece vládnete Marsu," namítne Leto. „Ne Venuši nebo Zemi. Naše planeta není selanka. Co konzulka čeká?"

„Výsledky."

„Co máte na mysli, můj pane?" zeptá se Plinius.

„Chci otrávit kořeny Synů Areových. Chci sebevražedné atentátníky, ne Šedé. Najděte ty nejzvrhlejší, nejodpornější Rudé na Marsu, vezměte jejich rodiny jako rukojmí a pohrozte jim, že jejich syny a dcery pobijete, pokud otcové neudělají, co jim

přikážeme. Pošlete je na povrch, do míst s vysokou hustotou mládeže, a do dvou vybraných dolů. Ale jen muži, žádné atentátnice. Chci společenský konflikt. Ženy proti násilí."

Jak málo tady stojí život. Jen slova ve vzduchu.

„Vyberte i městské oblasti," pokračuje arciguvernér. „Ať to nejsou jen Hnědí a Rudí horníci a zemědělci. Chci mrtvé Modré a Zelené děti ve školách nebo nákupních střediscích vedle symbolů Synů Areových. Pak uvidíme, jestli budou ostatní Barvy dál zpívat tu stupidní píseň té holky."

Mé srdce přeskočí jeden úder. Eonina píseň se rozšířila dál, než má žena kdy snila, dostala se na holonet a rozletěla se po Sluneční soustavě, díky anarchistickým hackerským skupinám nasbírala přes miliardu zhlédnutí. Pořád se bojím, že mě někdo pozná. Možná nějaký Zlatý prohledá záznamy a zjistí, že Eonin manžel se také jmenoval Darrow. Jenže toho kostnatého, bledého kluka už skoro nepoznávám ani já. A pokud jde o jméno, jména Rudých se nikde nezapisují. Mně dal nějaký Měděný správce jen číslo. L17L6363. A L17L6363 byl přece oběšen, načež jeho tělo ukradl neznámý pachatel a pravděpodobně ho pohřbil v hlubokých dolech.

„Máte v plánu znesvářit Rudé s ostatními Barvami a pak znesvářit Syny s Rudými." Plinius se usměje. „Můj pane, někdy si říkám, proč mě vůbec potřebujete."

„Nepochlebuj mi, Plinie. Je to pod úroveň nás obou."

Plinius se ukloní. „Máte pravdu. Omlouvám se, můj pane."

Augustus se podívá na Leta. „Kroutíš se jako štěně."

„Obávám se, že to situaci jen zhorší." Leto se zamračí. „V současné době nám Synové sice dělají vrásky, ale rozhodně nejsou naším hlavním problémem. Pokud to uděláme, jen přilejeme oleje do ohně. A co hůř, poneseme stejnou vinu jako sami Synové. Budou z nás teroristé."

„Jakoupak vinu." Plinius lhostejně sleduje proud dat na svém datovém tabletu. „O tom, kdo nese vinu, rozhodujeme my."

Leto není spokojený. „Můj pane, Zlatí mají přece povinnost vládnout lidstvu, protože jsou k tomu nejzpůsobilejší. Jsme Platónovi králové filozofové. Naším cílem je řád a pořádek.

Zajišťujeme stabilitu. Synové jsou anarchisté. Jejich cílem je chaos. To bychom měli použít jako zbraň. Ne Šedé v noci. Nebo sebevražedné atentátníky ve školách."

„Neboli bychom se neměli snižovat na jejich úroveň?" zeptá se Plinius.

„Přesně! Co třeba mediální kampaň proti Synům? Co ty na to, Darrowe?"

Opět neodpovím. Ne, dokud si mou odpověď nevyžádá sám arciguvernér. Augustus nevidí impertinenci rád, pokud mu to nevyhovuje.

„Idealismus," povzdechne si Plinius. „U mladých obdivuhodný, i když scestný."

„Se mnou jako s žáčkem mluvit nebudeš, politiku," zavrčí Leto a probodne pohledem Pliniovu usmívající se tvář bez jizvy Nejvyššího. „Váš plán by měl být méně brutální, arciguvernére. To je můj názor."

„Brutalita." Augustus nechá slovo viset ve vzduchu. „Není zlá ani dobrá. Je to zkrátka přídavné jméno, které v tomto případě doplňuje čin. Zamysli se raději nad podstatou toho činu. Je zlé, nebo dobré zatočit s teroristy, kteří vyhazují do vzduchu nevinné?"

„Dobré. Asi."

„Tak co na tom záleží, jakými metodami toho dosáhneme? Nezabijeme snad méně nevinných, než by zabili oni, kdybychom jim dovolili dál existovat?" Augustus si proplete své dlouhé prsty. „Ale v jádru to není filozofická otázka. Je to otázka politická. Synové Areovi pro nás nejsou hrozbou. Ani trochu. Jsou jen zbraní v rukou našich politických nepřátel, konkrétně Bellonů, kterým slouží jako důvod k tvrzení, že jsem slabý vládce.

Kudrnáči se mě snaží zbavit guvernérského úřadu. Jak víte, konzulka má právo mě odvolat i bez hlasování Senátu. Kdyby chtěla, mohla by Mars klidně předat jinému rodu – Bellonům, našim spojencům Juliům, nebo dokonce nějakému rodu odjinud. Nikdo z nich by Mars neřídil tak efektivně jako já. A když je Mars řízen efektivně, všichni z toho mají prospěch – urození

i poddaní. Nejsem despota. Ale otec musí dát svým dětem pohlavek, pokud mu chtějí zapálit dům. Mám-li zabít pár tisíc pro vyšší dobro, aby helium-3 teklo dál a aby občané této planety mohli žít v bezpečí a míru, tak to udělám.

Čímž se dostáváme k Darrowovi au Andromedovi." Jeho chladné oči se upřou na mě. Před chvílí nařídil smrt tisíců nevinných a já se nedokážu ubránit vlně temné nenávisti, která se ve mně vzedme. Skloním hlavu ve zdvořilé úctě.

„Můj pane. Povolal jste mě?"

„Ano. A nezdržím tě dlouho. Zariskoval jsem, když jsem tě vzal z Institutu a zaměstnal tě. Víš to?"

„Ano."

„Myslel jsem, že tvé zásluhy jsou dostatečné, a tvá rivalita s Kassiem au Bellonou mi přišla zábavná, jako řevnivost dětí na školním hřišti. Nicméně ta krevní msta, kterou jste mezi sebou vyhlásili, se stala" – pohlédne na Plinia – „přítěží pro mé zájmy, jak ekonomické, tak politické. Vinou zvýšení cel do Jádra, kde mají Bellonové svou mocenskou základnu, jsme přišli o značné příjmy. Mnohé rody váhají s dodržováním dohod uzavřených před lety u jednacího stolu. V zájmu gesta smíření s poškozenými stranami jsem se proto rozhodl odprodat tvou smlouvu jinému rodu."

Zachvěju se.

„Můj pane…" bráním se. To se nesmí stát. Jestli přijdu o místo u Augustova dvora, skoro tři roky práce přijdou vniveč. „Pokud smím…"

„Nesmíš." Arciguvernér otevře zásuvku a lhostejně hodí svému lvu kus masa. Lev čeká, až Augustus luskne prsty, než se začne krmit. „Rozhodnutí padlo před měsícem. Nebudu se s tebou handrkovat jako Merkur o ceně lithia na burze. Plinie…"

„Podrobnosti jsou poměrně jednoduché, Darrowe. Takže bys je měl snadno pochopit i ty." Plinius ze mě nespouští oči. „Arciguvernér byl nanejvýš velkorysý, když se ve smlouvě zavázal ke včasnému upozornění v případě ukončení pracovního poměru."

„Moje smlouva říká, že mám být informován šest měsíců předem."

„Pokud si vzpomínáš na oddíl osm, pododdíl C, klauzuli čtyři, oněch šest měsíců předem je podmíněno chováním slučitelným s hodností kopiníka váženého rodu Augustů."

„To je vtip?" Podívám se na Leta a Augusta.

„Vidíš snad, že se smějeme?" odsekne Plinius stroze. „Ne? Ani posměšný úšklebek nebo zachichotání?"

„Ze všech kopiníků jsem byl na Akademii druhý! Ty jsi ani neprošel Institutem."

„Ale o to přece nejde, Darrowe. Na Akademii sis vedl… chvalitebně."

„Tak v čem je problém?"

„V tom, jak neustále obrážíš debatní pořady na holoboxu."

„Já na hábéčku nikdy nebyl! Ani se na něj nedívám!"

„Ale prosím tě. Svou slávu si řádně užíváš. I když se ti posmívají, vyhříváš se v záři reflektorů a rodu svého mecenáše děláš ostudu. Tvou historii vyhledávání v datapadu máme jako na talíři. Vidíme, jak se v holoboxu naparuješ jako před zrcadlem. Po síti kolují příběhy o tobě a arciguvernérově dceři…"

„Mustang je u dvora na Luně!"

„Což jsi určitě sám zosnoval. Přemlouval jsi ji, aby šla do konzulčiných služeb? Chceš tak odcizit dceru jejímu otci?"

„Meleš nesmysly, Plinie."

„Dále špiníš Augustovo jméno. Rveš se s Bellony v lázních určených k očistě a rozjímání. To je nepřijatelné."

Ani nevím, co na to říct. Vymýšlí si. Na všem je zrnko pravdy, ale on všechno překrucuje, jen aby mi plivl do očí, jen aby ukázal, že mě má v hrsti.

Plinius pokračuje. „K ukončení smlouvy dojde za tři dny."

„Za tři dny," zopakuju.

„Předtím nás ještě doprovodíš na Lunu, kde budeš pobývat v rezidenci, kterou rod Augustů dostal k dispozici po dobu trvání summitu. Od této chvíle však již nejsi kopiníkem tohoto rodu. Nejednáš jménem arciguvernéra a nesmíš se na něho odvolávat, až budeš navštěvovat zábavní nebo jiné podniky

na Luně či jinde nebo až se budeš ucházet o přízeň mladých dam či mužů, ať už chlubením, sliby, nebo výhrůžkami. Tvůj domovní datapad ti bude zabaven. Tvé identifikační kódy kopiníka již byly degradovány. V neposlední řadě ukončíš své působení na všech úkolech a projektech, které ti byly přiděleny."

„Já měl za úkol jen stavební práce."

„Pak to bude snadný přechod."

„Komu mě prodáte?" zeptám se. Augustus se na mě nedívá. Už ho nezajímám. Jen nepřítomně hladí svého lva, jako už bych ani nebyl členem jeho domu. Leto zabodává pohled do země. Zahanbený. Tahle fraška je pod jeho úroveň, ale Augustus ho sem přizval, aby se naučil, jak amputovat shnilou končetinu.

„My tě nikam neprodáváme, Darrowe. Navzdory tvému původu bych čekal, že budeš chápat hierarchii Společnosti. Nejsme Růžoví ani Obsidiáni, kteří se prodávají jako otroci. Tvé služby nabídneme v aukci," odpoví Plinius.

„To je snad jedno a totéž," syknu. „Chcete mě předhodit vlkům. Ať už mé služby koupí kdokoli, před Bellony mě neochrání. Ti kudrnatí parchanti mě najdou a zabijí. Tenkrát přede dvěma měsíci to neudělali jen proto, že…"

„Protože jsi členem Augustova domu?" dořekne za mě Plinius. „Ty si vážně myslíš, že ti arciguvernér něco dluží, Darrowe? Ve skutečnosti dlužíš ty jemu! Tvá ochrana nás stojí peníze. Stojí nás příležitosti, smlouvy, obchod. A ta cena se ukázala jako příliš vysoká. Navenek musíme podporovat mír s Bellony. Konzulka si přeje mír. A ty? Ty jsi zdrojem třenic, trnem v oku a nástrojem války. Takže teď překováme naše meče v pluhy."

„Ale ne dřív, než mi s nimi useknete hlavu."

„Darrowe, neponižuj se tady." Plinius si povzdechne. „Vzmuž se, mladíku. Tvůj čas tady sice vypršel, ale máš kuráž. Máš mladický elán. Teď se narovnej a odejdi důstojně jako Zlatý, který ví, že se snažil ze všech sil." Směje se mi očima. „Tím chci říct, že máš odejít z této pracovny. Hned, příteli, než tě Leto popadne za límec a posadí ten tvůj absurdně vypracovaný zadek na dlažbu."

Hledím na arciguvernéra.

„Za co mě máte? Za nějaké fňukající dítě, které se dá zatlačit do kouta?“

„Darrowe, bylo by nejlepší, kdybys…“ začne Leto.

„To tys nás zatlačil do kouta,“ odpoví Plinius a položí mi ruku na rameno. „Pokud se bojíš, že nedostaneš odstupné, tak dostaneš. Dost peněz na…“

„Když se mě naposledy dotkl některý z arciguvernérových poskoků, bodl jsem mu nůž do mozku. Šestkrát.“ Podívám se na jeho ruku a Plinius ji rychle stáhne. Narovnám ramena. „Neposlouchám nějakého bezjizvého Skřítka. Jsem Nejvyšší zjizvený. Arciprimus 542. třídy marsovského Institutu. Zodpovídám se pouze arciguvernérovi.“

Udělám krok směrem k Augustovi a Leto zase ke mně. Mou výbušnost všichni dobře znají. „To vy jste mě při Průchodu spároval s Julianem au Bellonou, můj pane.“ Probodávám ho pohledem. „Zabil jsem ho pro vás. S Karnem jsem bojoval pro vás. Držel jsem jazyk za zuby, já i moji lidé, když jste se pokusil koupit svému synovi vítězství v Institutu.“ Leto sebou trhne. „Pozměnil jsem záznamy. Dokázal jsem, že jsem lepší než vaši pokrevní dědicové. A teď, můj pane, říkáte, že jsem přítěží?“

„Jsi vskutku Nejvyšší zjizvený,“ souhlasí arciguvernér s pohledem upřeným na data na svém stole. „Ale nemáš žádnou hodnotu. Tvá rodina je po smrti. Nezanechala ti žádné pozemky, žádné zdroje ani průmysl, žádné postavení ve vládě. O vše přišla v rámci umoření svých dluhů, včetně své cti. Važ si zbytků, které ti spadly z urozenějších stolů. Pamatuj si laskavosti, které sis vysloužil.“

„Myslel jsem, že dáváte přednost zásluhám před původem. Můj pane, Mustang vás opustila. A teď chcete opustit vy mě. Nedělejte to, prosím.“

Augustus konečně zvedne hlavu a podívá se na mě. Ty oči jako by patřily nějakému člověku nepochopitelnému tvorovi. Zračí se v nich vzdálený, studený kalkul a nestvůrná, nelidská pýcha. Taková, která přesahuje jeho samotného a sahá až k prvním nejistým krůčkům lidstva v temném vesmíru. Je to

pýcha tuctu generací otců a dědů, sester a bratrů, vydestilovaná do jediné brilantní, dokonalé nádoby, která nesnese selhání, netoleruje chyby.

„Mí nepřátelé tě zostudili. Tím zostudili i mě, Darrowe. Slíbil jsi mi, že vyhraješ. Jenže jsi prohrál. A tím se všechno mění."

5. OPUŠTĚNÝ

Brzy zemřu.

To si v duchu stále opakuju, když se náš raketoplán vzdaluje od Augustovy vlajkové lodi a proplétá se Žezlovou flotilou. Sedím mezi kopiníky, ale nejsem jedním z nich. Oni to vědí. A tak se mnou nemluví. Vzájemné pouto, které nás dosud vázalo, ať už jakékoli, ztratilo všechen význam. Nemám žádný politický kapitál. Zaslechnu, jak se s Taktem sázejí, jak dlouho přežiju bez Augustovy ochrany. Jeden kopiník říká tři dny. Taktus zuřivě protestuje a dokazuje tak, jakou loajalitu jsem si u něj v Institutu vysloužil.

„Deset dní," kontruje. „Minimálně deset dní."

Byl to on, kdo odstartoval v únikovému modulu i beze mě. Vždy jsem věděl, že jeho přátelství je podmíněné. Přesto mě ta rána hluboce bolí. Duši mi svírá osamělost, kterou nedokážu vyjádřit. Kterou jsem mezi Zlatými cítil od počátku, jen jsem se přiměl, abych ji nevnímal. Nejsem jedním z nich. Takže sedím mlčky a dívám se z okna na shromážděnou flotilu a čekám, až se za oknem objeví Luna.

Moje smlouva končí poslední večer summitu, kdy se všechny vládnoucí rodiny scházejí na Luně, aby projednaly naléhavé i bezvýznamné záležitosti.

To je ono třídenní okno, ve kterém se musím ukázat, předvést, aby si ostatní pomysleli, že mě arciguvernér nedocenil a že mám svou hodnotu. Jenže bez ohledu na ni jsem poskvrněný. Někdo mě vlastnil, a pak odhodil. Kdo by chtěl takové použité zboží?

Takový je můj osud. Navzdory své Zlaté tváři a talentu jsem jen komodita. Mám chuť si ta prokletá zlatá křídla na předloktích vytrhat. Pokud mám být otrokem, měl bych alespoň vypadat jako otrok.

Aby toho nebylo málo, na mou hlavu je vypsána odměna. Samozřejmě ne oficiálně. To by bylo nezákonné, protože nejsem nepřítelem státu. Můj protivník je však mnohem horší. Mnohem krutější než jakákoli vláda. Je to žena, která poslala Karna a Cagney na Akademii.

Proslýchá se, že každý večer od chvíle, co jsem Julianovi vzal život během Průchodu, sedí jeho matka, Julie au Bellona, u dlouhého stolu ve velkém hodovním sále svého rodu na svazích Olympu Mons a zvedá kupolovité víko stříbrného podnosu, který jí přinesli Růžoví sluhové. Každý večer je podnos prázdný. A ona každý večer smutně vzdychá, měří si pohledem svou početnou rodinu u stolu a opakuje stejná pomstychtivá slova: „Vidím, že mě nemilují. Kdyby mě milovali, bylo by na tom podnose srdce, které by ukojilo mou touhu po pomstě. Kdyby mě milovali, vrah mého syna by už nedýchal. Kdyby mě milovali, má rodina by uctila svého bratra. Ale oni mě nemilují. Nemilují jeho. Čím jsem si zasloužila nenávistnou rodinu?“ Pak celý početný rod Bellonů sleduje, jak jejich matriarcha ztěžka vstává ze židle, celá zchřadlá hladem, živená jen záští a pomstou. A pak všichni mlčí, dokud se Julie neodšourá ze sálu, spíše přízrak než žena.

Její touze vidět mé srdce na talíři stojí v cestě arciguvernérovy zbraně, peníze a jméno. Naživu mě drží jen politika, kterou z duše nenávidím. Ale za tři dny zbude z toho štítu jen bledá vzpomínka a dál mě bude chránit jen to, co mi předali učitelé a mentoři.

„Bude to souboj,“ prorokuje jeden kopiník. Pak hlasitěji. „To nemůže odmítnout, a přitom si zachovat čest. Zvlášť když ho vyzve sám Kassius.“

„Náš Sekáč má v rukávu pár triků,“ namítne Taktus. „Tys tam sice nebyl, ale Apollóna nezabil svým úsměvem.“

„Tak čím, Darrowe, břitvou?“ prohodí jiný kopiník posměšným tónem. „Poslední dobou jsem tě na šermířském cvičišti moc neviděl.“

„Neviděls ho tam nikdy,“ přisadí si další. „Ten Skřítek se vyhýbá tomu, co mu nejde.“

Roque se vedle mě rozčileně zavrtí. Položím mu ruku na předloktí a pomalu se otočím na drzého kopiníka. Viktra sedí za ním a vše sleduje se lhostejným výrazem.

„Já nešermuju,“ odpovím.

„Nešermuješ? Nebo nemůžeš?“ zeptá se někdo se smíchem.

„Nech ho být. Trenéři šermu jsou drazí," poznamená Taktus s lišáckým úsměvem.

„Vážně, Takte?" protáhnu.

Taktus zkřiví tvář. „No tak. Jen si trochu hraju. Poslední dobou jsi tak strašně vážný. Bývala s tebou větší sranda."

Roque řekne něco, co Takta namíchne, ale já jejich hádku neslyším. Ponořil jsem se do vzpomínek, kdy se tato Zlatá hra zdála tak snadná. Co se změnilo? Mustang.

„Máš na víc," zašeptala, když jsem od ní odcházel na Akademii. V očích se jí leskly slzy, ale hlas se jí ani nezachvěl. „Nemusíš být zabiják. Nemusíš vyhledávat válku."

„Jakou jinou možnost mám?" rozhodil jsem rukama.

„Mě. Já jsem ta jiná možnost. Zůstaň kvůli mně. Zůstaň kvůli tomu, co by mohlo být. V Institutu sis získal stoupence, kluky a holky, kteří předtím nevěděli, co je to loajalita. Pokud půjdeš na Akademii, toho všeho se vzdáš. Jen aby ses stal vojákem pod velením mého otce. Ty ale nejsi voják. Do vojáka jsem se v Institutu…" Neotočila se, ale změnila výraz. Zmlkla a rty stáhla do tvrdé linie.

Nezamilovala? To byl ten cit, který mezi námi vykvetl v Institutu?

Pokud ano, to slovo jí uvízlo v krku, protože věděla, stejně jako já, že jsem jí ze sebe nedal všechno. Neprozradil jsem jí všechno. Některá tajemství jsem si chamtivě nechal pro sebe. Copak by se hrdá Mustang mohla bezezbytku odhalit a věnovat celé své srdce muži, který jí na oplátku dal tak málo? A tak zavřela své zlaté oči, vrazila mi do ruky břitvu a řekla, ať jdu.

Nevyčítám jí to. Vybrala si politiku, administrativu, mír. Věří, že právě to její lidé potřebují. Já si ale vybral čepel, protože tu zase potřebují ti moji. Zívne ve mně podivná prázdnota, když si uvědomím , že jí jsem stačil takový, jaký jsem, zatímco Eo ne. Roque měl pravdu. Odkopl jsem ji.

Sevra jsem však neodkopl. Vyžádal jsem si, aby zůstal se mnou na Marsu, jenže ho po čase převeleli na Pluto spolu s dalšími Vlky, kde měl bránit nějaké stavební projekty před

banálními pirátskými nájezdy. Teď si říkám, jestli i v tom neměl prsty Plinius.

Na své cestě jsem se nikdy necítil osamělejší.

„Nezůstaneš na ocet," nakloní se ke mně Roque. „Jiné rody si tě rády vezmou. Nepouštěj si Takta do hlavy. Bellonové proti tobě nic nepodniknou."

„Samozřejmě že ne," lžu. Roque však vycítí můj strach.

„V Citadele je násilí nezákonné, Darrowe. A krevní msty obzvlášť. Dokonce i souboje jsou zakázány, pokud k tomu nedá souhlas sama konzulka. Zůstaň v Citadele, dokud neseženeš nového patrona, a všechno bude v pořádku. Buď trpělivý, dělej, co musíš, a za rok se arciguvernér chytí za nos, až ve službách někoho jiného vystoupáš zpátky nahoru. Na vrchol nevede jen jedna cesta, na to nikdy nezapomínej, bratře."

Chytí mě za rameno.

„Víš, že bych požádal matku a otce, aby se za tebe přimluvili… ale oni se nepostaví proti Augustovi."

„Já vím." Kdyby Fabiové mou smlouvu vykoupili, těch pár milionů by pro ně byla kapka v moři, jenže Roquova matka nesedí už dvacet let v Senátu kvůli své dobrosrdečnosti. Její osud je spjat s Augustovou senátní frakcí. Hlasuje tak, jak si arciguvernér přeje.

„Máš pravdu," řeknu, „budu v pořádku." Vtom za oknem vyjde Luna. Kopiníci zmlknou a mně se sevře žaludek. Velký měsíc Země a její hlavní město. Všemožné satelity a instalace ho obklopují jako ocelová andělská svatozář kolem jantarové koule ozářené Sluncem. „Budu v pořádku."

6. IKARUS

Přistaneme poblíž Citadely. Vysoké stromy podél přistávací plochy se prohýbají lepkavým, znečištěným větrem. Na horní části vysokého límce mi rychle vyvstávají kapky potu. Už teď se mi tohle ohyzdné město nelíbí. Přestože se nacházíme poblíž Citadely, daleko od nejbližších měst, a obklopují nás lesy a jezera, vzduch na Luně je dusný a ulpívá na plicích.

Na obzoru, těsně za špičatými věžemi západního kampusu Citadely, se vznáší Země, nafouklá a modrá, a připomíná mi, jak daleko jsem od domova. Gravitace je tady nižší než na Marsu, pouze jedna šestina gé, a můj krok je nejistý a neohrabaný. Když chodím, mám pocit, jako bych se vznášel. A i když se mi rychle vrací koordinace, mé tělo trpí vlastní lehkostí a podivným pocitem klaustrofobie.

Na severu přistává další loď.

„Vypadá to na bellonskou stříbrnou," zamžourá Roque do západu slunce.

Zasměju se.

Roque se na mě ohlédne. „Co je?"

„Jen si představuju, jaké by to bylo, mít teď naváděnou střelu."

„No, to je od tebe… milé." Dá se do kroku a já za ním. „Miluju západy slunce na Luně. Jako bychom byli v Homérově světě. Obloha má horký odstín čerstvě odlitého bronzu."

Pak slunce nad námi konečně zajde a cizí obloha se ponoří do dlouhé tmy. Na dva týdny zmizí denní světlo z této strany Měsíce. Dva týdny noci. Luxusní jachty plují oním podivným koncem dne, zatímco hbité hlídkové čluny s Modrými v kokpitu křižují sem a tam jako netopýři slepení z ebenových třísek.

Díky šestinové gravitaci můžou Měsíčňané stavět, co je napadne. A oni stavějí. Za hradbami Citadely lemují obzor věže a městská zástavba. Všude se vinou příčlové stezky, po kterých se přítahy a odrazy pohybují tisíce lidí jako mravenci. Síť příčlí se táhne mezi vysokými věžemi jako břečťan a spojuje nebesa s peklem čtvrtí podBarev. Kolem hlavních tahů bzučí hlídkové čluny Šedých.

Rodu Augustů náleží vila zasazená do třicetiakrového borovicového háje poblíž Citadely. Je to krásná rezidence, jedna mezi mnohými, jimiž se toto majestátní sídlo hemží. Jsou tu zahrady, cestičky, fontány vyřezané z kamene s malými okřídlenými bůžky a dalšími podobnými šaškárnami.

„Máš chuť na kravat?“ zeptám se Roqua a kývnu na cvičiště vedle vily. „Potřebuju se trochu ukotvit.“

„Nemůžu.“ Roque zkřiví tvář a uhne našim kolegům kopiníkům a jejich doprovodu. Všichni kolem nás projdou a zmizí ve vile. „Musím na konferenci o kapitalismu ve věku stability.“

„Jestli si chceš zdřímnout, ve vile určitě mají postele.“

„Žertuješ? Úvodní projev bude mít sám Regulus ag Sun.“

Hvízdnu. „Sám Merkur. Takže tě naučí, jak vyrobit diamanty ze štěrku? Slyšel jsi tu fámu, že vlastní smlouvy dvou olympských rytířů?“

„To není fáma. Alespoň ne podle matky. Připomíná mi to, co Augustus řekl konzulce při její korunovaci. ‚Muž není nikdy příliš mladý na to, aby zabíjel, nikdy příliš moudrý, nikdy příliš silný, ale rozhodně může být příliš bohatý.‘“

„To řekl Arkos.“

„Ne, jsem si jistý, že to byl Augustus.“

Zavrtím hlavou. „Ověř si to, bratře. Řekl to Lorn au Arkos a konzulka se otočila a odpověděla: ‚Zapomínáš, Zuřivý rytíři, že jsem žena.‘“

Arkos je do stejné míry legenda jako člověk z masa a kostí, alespoň pro mou generaci. Dnes žije v ústraní, ale více než šest desetiletí byl Mečem Marsu a Zuřivým rytířem. Nejvyšší rytíři z celé Společnosti mu nabídli celé měsíce za jediný týden výuky jeho varianty kravatu zvané *smuteční vrba*. Byl to on, kdo mi poslal nůž, který zabil Apolla, a pak mi nabídl místo ve svém domě. Tehdy jsem toho starého muže odmítl a dal přednost Augustovi.

„‚Zapomínáš, že jsem žena‘,“ zopakuje Roque. Miluje takové příběhy o svém impériu stejně, jako já miluju příběhy o Sekáči a Údolí. „Až se vrátím, promluvíme si. A ne jako obvykle.“

„Takže nebudeš plácat o svých dětských láskách, pít víno

přes míru a básnit o tvaru Quinnina úsměvu a kráse etruských hrobů, než usneš?“

Roque zčervená, ale pak si položí ruku na srdce. „Na mou čest.“

„Tak přines láhev nesmyslně drahého vína a můžeme si promluvit.“

„Přinesu tři.“

Vyprovázím ho pohledem chladnějším než můj úsměv.

Konference se s Roquem účastní několik dalších kopiníků. Ostatní se ubytovávají ve svých pokojích, zatímco Augustovi Šedí ozbrojenci zabezpečují areál. Obsidiánoví strážci chodí za svými Zlatými pány jako stíny. Do vily teče nepřerušovaný proud Růžových, které si v místní zahradě objednali členové arciguvernérova domu, aby se po nudné cestě trochu povyrazili.

Růžový stevard mě odvede do mého pokoje. Když vejdu dovnitř, zasměju se. „Není to nějaký omyl?“ rozhlédnu se po místnůstce s přilehlou koupelnou a šatnou. „Nejsem smeták.“

„Nechápu…“

„Není smeták, takže se do toho kumbálu nevejde,“ řekne Theodora, stojící za námi ve dveřích. „Je to pod jeho úroveň.“

Rozhlédne se kolem a opovržlivě začichá svým roztomilým nosem. „I můj šatník na Marsu je důstojnější.“

„Tohle je Citadela. Ne Mars.“ Stevardovy růžové oči zkoumají Theodořinu vráskitou tvář. „Nemáme tu tolik místa na zbytečnosti.“

Theodora se sladce usměje a ukáže na stromek z růžového křemenu na mužově hrudi. „No ne! Není to černý topol ze zahrady Dryope?“

„Hádám, že ho vidíte poprvé,“ odtuší muž povýšeně a pak se otočí na mě. „Nevím, jak trénují Růžové v marsovských zahradách, domine, ale na Luně by se vaše otrokyně měla snažit působit méně afektovaně.“

„Samozřejmě. Bylo to ode mne nezdvořilé,“ zašvitořila Theodora. „Jen jsem si myslela, že znáte matronu Carenu.“

Stevard se zarazil. „Matrona Carena…“

„Kdysi jsme spolu sloužily v jedné zahradě. Vyřiďte jí pozdrav od Theodory, a že ji navštívím, až najdu čas."

„Ty jsi Růže." Muž zbledne jako stěna.

„Byla jsem. Okvětní lístky opadají. Každopádně mi, prosím, řekni, jak se jmenuješ. Ráda bych ti poděkovala za tvou pohostinnost."

Stevard cosi zamumlá a spěšně odejde. Theodora se mu ukloní ještě hlouběji než mně.

„Pobavila ses?" zeptám se.

„Vždycky je příjemné ukázat trochu svaly. I když všechno ostatní je už zvadlé."

„Vypadá to, že moje kariéra končí tam, kde ta tvoje začala." Morbidně se zasměju a přejdu k holografickému displeji u postele.

„To bych nedělala," upozorní Theodora.

Kousnu se do spodního rtu, což je náš signál pro možný odposlech.

„Ano, to taky. Ale na holonet bych teď vůbec nechodila i z jiných důvodů."

„Co o mně říkají?"

„Dohadují se, kde asi budete pohřben."

Než stačím odpovědět, někdo zaklepe na rám dveří mého pokoje.

„Domine, lady au Julii si žádá vaši přítomnost."

Následuji Viktřinu Růžovku na její soukromou terasu. Její vana je větší než moje postel.

„To není fér," ozve se hlas zpoza slonovinového kmene levandulového stromu. Otočím se a spatřím Viktru, jak si hraje s trny keře. „Vykopli tě jako nějakého Šedého žoldáka."

„Odkdy tebe zajímá, co je nebo není fér?"

„Musíš se se mnou vždycky hádat?" opáčí Viktra. „Pojď si sednout." I přes jizvy, kterými se liší od své sestry, je její vysoká postava a jasná tvář bezchybná. Sedí a kouří nějakou značkovou cigaretu, která voní jako západ slunce nad pokáceným lesem. Je silnější než Antonia a taky vyšší a působí dojmem, jako by ji někde odlili z kovu, jako hrot kopí, který vychladl

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Zlatý syn*****.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.